

TarinanOmaiset-podcast: 2. Isänsä omaishoitaja

Kertoja: TarinanOmaiset on Mikkelin seudun Omaishoitajat ja läheiset ry:n podcast, josta kuulet erilaisten omaishoitoperheiden tarinoita ja ajatuksia. Tämä on podcastin ensimmäinen kausi ja nyt ääneen pääsevät miehet. Tervetuloa mukaan!

(äänitehoste)

Haastattelija: Osa 2. Isänsä omaishoitaja

Isänsä omaishoitaja: Minun omaishoitaja-tarina. Eli musta tuli omaishoitaja sitä kautta kun, minä asun täällä Mikkelin seudulla, niin minun isäni, jolla oli MS-tauti, oli edenny jo aika pitkälle että, et siis hirmusen monta vuotta mun isä kiikutteli ihan itsekseen kotona ja pärjäs hyvin. Asui Sodankylässä, eli meillä oli se 800 kilometriä tässä väliä ja tuota, kun hänellä kunto alko heiketä niin tuumittiin asia niin, että hän muuttaa tänne Mikkelin seudulle ja minun lähelle. Ja näin sitten tapahtui, hänelle hommattiin asunto tästä 10 kilometriä meiltä kotoa ja jossakin kohtaa sitten päädyttiin tähän ratkasuun että, mä voisin ruveta isäni omaishoitajaksi. Ja ratkasuhan oli oikein hyvä, ei siinä mitään.

Eli mun elämäntilanne silloin oli se, että mä olin työelämässä ja tein ihan sainoisinko suhteellisen tiukkaa settiä. Ja kyllähän se tilanne aika kuormittava oli siinä kohtaa että, työt vaati aika paljon, oma perhe tottakai. Mulla oli siinä vaiheessa kaks semmosta pientä poikaa, toinen tais, nuorempi kaveri olla, oisko ollu siinä kahden ja toinen sitten viiden ikäinen. Ja mulla oli vaimo ollu kotona vastikää sen nuoremman kanssa ja hän oli sitten lähtenyt työelämään. Ja jossain vaiheessa juteltiin sitä että, kun on työ oli vähän sen kaltasta että ku, kaheksan iltaa viikossa olis tehny, mä tein iltatyötä siinä vaiheessa. Kaheksan iltaa viikossa ois tehny töitä, nii sitte ois ikään kuin (naurahdus) tullu rahallisesti toimeen ja aivan karmiva työlasti oli päällä ja jotenkin oli semmonen et nyt, nyt alkaa niinkun voimat loppua yksikertaisesti. Mun vaimo sitten tokas et mikset sä jäis niikun poikien kanssa kotiin ja oli semmonen ihan ku ois iso kivi pyörähtäny syrämme päältä pois että, näinhän me sitten tehtiin et mä jään hoitamaan poikia kotiin ja samaan aikaan olin sitten mun isän omaishoitajana.

Ja voin sanoa että, kyllähän se aikamoista rulljanssia oli. (naurahdus) Oli, että ylipäätään oli pienten lasten kanssa on kotona, niin täytyy kyllä nostaa hattua kaikille jotka sitä homma tekee, että kyllä on tiukkaa hommaa ja arvostettavaa hommaa ja siinä vielä tämä omaishoitopuoli mukana, mukana niin oli suhteellisen kuormittavaa kieltämättä myöskin se, mutta että täysin toisenlaista. Muistaa tämmösiä hauskoja hetkiä, kun lapset huutaa ja riitelee aamulla ja kiukkuaa ja potkii sinne tänne lattialla ja vaimo lähtee töihin ja vilkuttaa ja minä surkeana vilkutan perään "hei hei, sinä pääset töihin!". Mutta että kaikista näistä kokemuksista huolimatta niin, aivan äärimmäisen hienoo aikaa, sellasta aikaa mitä ei ois ikinä päässy kokemaan, sekä isänsä että toisaalta, kahden lapsensa kanssa jotka oli siinä vaiheessa kuitenkin tosi pieniä.

Joo, arki oli aika lailla sen kaltasta, että tietysti poikien kanssa oltiin kotona ja joka päivä käytiin käytännössä mun isän luona vähintäänkin kerran. Hirveen paljon tehtiin kaikennäköstä, kaikennäköstä yhdessä. Ison panoksen teki myöskin mun vaimo, joka oli hirveen monessa asiassa mukana. Oli töissä ja niin edelleen. Mutta että paljon oli mukana silloin, kun tota mulla oli isän kanssa jotain, mikä oli sen kaltaista, ettei voinut ottaa lapsia mukaan. Ja ylipäätään kodinhoitoa ja myöskin mun isän hoitoa ja niin edelleen. Eli tavallaan perhepiirissä vähän laajemminkin sitä omaishoittoa tehtiin.

Mun isällähän kävi myös, hänellä oli ateriapalvelu jossakin vaiheessa. Tästä on siis tosi paljon jo aikaa, eli ihan kaikkea mä en kyllä muista. Mutta että kotipalvelu kävi, hän sai aterioita. Sitten kävi fysioterapeutti, joka oli tosi hyvä tyyppi. Tai kuntoutushoitaja, jompikumpi, nyt en oo varma, mutta kuitenkin. Ja tämmösiä apuja oli ja tämmösiä ihmisiä muitakin siinä pyöri aika paljon. Mutta tietysti kaikki semmonen, mitä

elämässä muuta on, kuin käytännön asiat. Koska näinhän se on, että elämässä on hyvinkin tärkeitä olla muutakin sisältöä, kuin se, että tulee ylipäättään toimeen.

Niin, hirmu paljon sitten reissattiin yhdessä, oltiin paljon luonnossa, jonkun verran järvellä. Että miten mun isän kunto anto periks siinä. Vähän käytiin kalalla ja niin edelleen. Mun isä oli kova kalamies, siis ammattikalastajan poika. Ja tämä nyt minulle ei ole periytynyt tietenkään millään tavalla. Että ehkä minun isä oli kalalla ja minä pyrin avustamaan sitä parhaani mukaan. Ehkä näin päin. Mutta että, paljon semmoista yhteistä puuhaamista, tekemistä. Myöskin tämmöisten käytännön asioiden kanssa, toki niinku sitä kodin hoitamista ja tällastakin oli.

Tosta isäsuhteesta vois kertoa kylläkin, eli mehän oltiin tosi läheisiä ja puhuttiin asiat halki. Se että mitä MS-tauti on, esimerkiksi nyt jos puhutaan tästä taudista ja mihin se lopulta johtaa, ja niin edelleen. Me oltiin niinkun siinä mielessä puhuttu asiat hyvin halki. Mutta kyllä semmonen selkee päivittäinen läheisempi toiminta, voin sanoa, että parin vuosikymmenen jälkeen. Kuitenkin asuttiin hirveen pitkän matkan päässä toisistamme ja niin edelleen. Niin tota kyllä se sitä rikasti ja se oli hyvin erilaista. Toki sit sen taudin eteneminen oli se toinen juttu, mitä oli tietysti aika raskas niinku toisaalta lapsena seurata, kuinka MS-tauti etenee. Se vaikutti ihan fysiikkaan, mutta myöskin ajatteluun. Ja kaksi puoleinen ajatus siitä, että millanen se kokemus oli. Et onhan se ihan selkee kun sen aikanaan läpi kävi, että tärkeä ja hyvä juttu. En vaihtaisi pois missään tapauksessa. Näin se on.

Omaishoitajuus päätty sillä lailla, että jälleen kerran täytyy vedota siihen, että aikaa on mennyt aika paljon, mutta että kunta päätti silloin, että nyt omaishoitajalle ei ollut enää minun tapauksessani rahoitusta tarjolla, ja palveluita tuli taas kunnalta vastaavasti enemmän. Se oli tavallaan harmi, mutta toisaalta se myöskin mahdollisti sitä, että niitä omaishoitajan käytännön asioita siirtyi muihin käsiin, elikkä se perushoitaminen siirtyi muihin käsiin ja meille jäi ehkä enemmän aikaa keskittyä tähän elämän viihdepuoleen, jos näin voi sanoa. Eli semmoseen yhdessäoloon ja tekemiseen ja harrastamiseen, mitä pystyttiin siinä vaiheessa vielä tekemään.

Jos tämmönen tilanne on tulossa vastaan, et voi suorittaa valinnan, ruvetako omaishoitajaksi tällasessa tilanteessa, niin minun vastaus on kyllä, mutta myöskin sitten kannattaa huomioon ottaa se, että se tie ei välttämättä ole tasainen ja se ei välttämättä ole helppo. Tämä puoli kannattaa ottaa huomioon kuitenkin. Rankkaa, mutta antoisaa, ehkä sen tuohon voisi tiivistää.

(Tauko)

Tekijänoikeudet:

Podcastin on tuottanut Mikkelin seudun Omaishoitajat ja Läheiset ry

Äänitys ja äänitteiden editointi: Leevi Heinonen, Ihmeiden kehto

Videon editointi: Mikkelin seudun Omaishoitajat ja Läheiset ry